

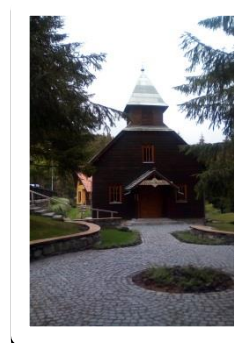
Beszámoló Erdélyből

Csend van. Körülöttem semmi sem mozdul. Fent ülök a magas Hargitán, egy szikla tetején. Alattam végtelen, ősi rengeteg, amíg csak a szem ellát. Felettem a Nap már magasan jár, sugarai ragyognak, de a távolban komor fellegek gyülekeznek, ismét esőt hoznak a haragos, sűrű fenyvesekre.

Utolsó nap, amelyet itt töltök a fenséges hegyek között. Holnap már indulok vissza Budapestre, úgyhogy most számot vetek az elmúlt időszakról, melyet itt töltöttem.

Tavasszal érkeztem ide, április végén, igazából már májusban. Ilyenkor otthon már nyári meleg szokott lenni, de itt még valódi tavasz volt. A hegyek között hidegebb van, és az évszakok is lassabban váltják egymást. Hosszú, fárasztó buszút állt mögöttem. A sofőröket megkértem, hogy még Csíkszereda előtt tegyenek ki a hármaskeresztnél, a hegyen. Így már első nap megnézhettem a hargitai napfelkeltét. Madárcsicsergés, fenyőillat fogadott, a távolban pedig egy nyáj halk kolompolása. A pálos atyák lejöttek értem autóval, ugyanis a kettős kereszttől még hét kilométer betonút vezet fel Hargitafürdőre. Takaros, kis székely település ez itt a hegyen. Mindenfelé szép faházak és hatalmas fenyők. Olyan, mintha magába az erdőbe építették volna a falut. Nevét a mofetta fürdőkről kapta, amelyek kénes gázokat eregetnek, és igen jó szolgálatot tesznek az ízületi fájdalmakkal küzdő vendégek gyógyításában. A településen nagyon sok panzió van, hiszen sok látogató érkezik ide az év minden szakában. Nyáron túrázók, terebiciklisek, gyógyulni vágyók érkeznek ide, valamint a közeli városok sportiskolái szerveznek itt edzőtáborokat. Télen pedig síelők, sífutók és biatlonisták árasztják el a falut, hála a jól működő sípályáknak. Annak ellenére, hogy a falu állandó lakossága kevésnek mondható, mégis az év minden szakában nagyon sokan tartózkodnak Hargitafürdőn.

A kocsival áthaladunk a falun, és annak túlsó végében megpillantom a kis templomot. Nagyon szépen illik Hargitafürdőhöz. Kicsi, mint maga a település, de éppen olyan szép és bensőséges is. Természetesen ez is fából készült. Semmi nagy díszítés, vagy faragás nincs benne, de a maga egyszerűségében mégis megragadja a betérő embert. Egyetlen különlegessége a benne lévő Szent István szobor, ami igen jó helyen van itt, hiszen a titulusát is róla kapta. A templom mögött helyezkedik el a plébánia épülete, ami egyben a kolostor is. Ez nem rég épült, friss épület, hatalmas ablakkal, így gyönyörű kilátás nyílik belőle az erdőre. A ház mögött egy kis gazdaság is húzódik. Egy kis halastó, tele pisztrángokkal, valamint tyúkok, kacsák, nyulak és

egy veteményes kert. Ezekkel később mind jól megismerkedtem, sokat foglalkoztam velük ezalatt a pár hónap alatt.

A templom előtt egy Boldog Özséb szobor térdel, égre emelt karjai az imádkozó szentet ábrázolják. Ő volt a Pálos Rend alapítója. Esztergomi áldozóapként szolgált az 1200-as években. Nagy műveltségű, elkötelezett férfiú, aki a tatárjárás után kivonult a Pilis rengetegébe remetéskedni, mert úgy gondolta, hogy az ország újraépítéséhez nem csak munkás, de imára kulcsolt kezekre is nagy szükség van. Elhagyta tehát a várost, rokonait és barátait, és a mai Keszthely közelében, egy barlangban telepedett le. Később egy éjszakai látomásában azt az isteni küldetést kapta, hogy gyűjtse össze a pilisben szétszóródott remeteket, és szervezze meg a közös szerzetesi életet velük. Közösségben eredményesebben tudták szolgálni Istent, mint külön-külön, szétszórva. Így alakult meg a Magyar Pálos Rend, amit kezdetben a Szent keresztől neveztek el. A rend csak később kapta meg a pálos elnevezést, amikor az első keresztény remetét védőszentjüknek választották. Ő volt az egyiptomi pusztákban imádkozó remete szent Pál. Ő lett a magyar rend égi pártfogója, védőszentje, szellemi atyja, hiszen maguk a magyar szerzetesek is fontosnak tartották remete gyökereiket. Ezt a remete lelkeséget mindig megtartották, annak ellenére, hogy az idők során sokszor ki kellett mozdulniuk kolostoraikból. A pálos Rend története ugyanis összefonódott annak a földnek a történelmével, amelyben született. Sokszor kellett az elcsigázott népet buzdítani, a kereszténységre visszatéríteni, a nyomorúságban támogatni, az újrakezdésben segíteni, és olykor velük együtt, vállvetve harcolni. De mindeközben megmaradt a kezdeti lelkeség, amit a Rend mai jelmondata is kifejez: „Solus cum Deo solo”, szent magányban az egyetlen Istennel. Ezzel a bensőséges, hiteles és közvetlen Istenkapcsolattal voltak képesek a történelem adta nehéz feladatokat teljesíteni. Ebből táplálkoztak a régi atyák, hogy az emberek között szolgálni tudják Istent. Ennek a lelkeségnek ad megfelelő helyet a mai világban is Hargitafürdő. Tökéletesen megvalósítható itt az elvonult szerzetesi élet, melynek csöndjében megtalálható Isten, de akad lelkipásztori feladat is bőven, a faluban és a környéken egyaránt.

Az itt töltött időszak alatt elmerülhettem ebben a mély lelkeségben, de tapasztalatot szereztem a lelkipásztori munkában is, sőt még az erdélyi emberek lelki világába is bepillantottam.

Mélyen elmerülhettem Isten jelenlétében a hajnali imaórákon, amikor a felkelő Nap első sugarai éppen, hogy behatoltak a templom oszladozó homályába. Vagy

az esti zsolozsmán, amikor a Teremtő dicséretével búcsúztattuk a hegyek között nyugovóra térő vörös napkorongot. Volt alkalmam az elcsendesedésre, elmélkedésre, nem csak a rendházban, hanem a környék hegyeit bebarangolva is. Ősi lelkiség, évszázados rend, az ősi fenyvesek között. Mindenütt csend, élő, termékeny csend. Szinte kézzel fogható a Teremtő jelenléte, és maga a folyamatos élet és teremtés.

De munkám is akadt bőven, hiszen a szerzetes testvérek nem pazarolják az idejüket. Az imádságos napirend mellett komoly lelkipásztori munkát is végeznek. A faluban és a környéken egyaránt foglalkoznak a hívekkel. Kiszolgáltatják a szentségeket, felkészítéseket és hittanórákat tartanak, közösséget szerveznek, lelkigyakorlatokat vezetnek és segítenek a környék papjainak témérdek feladataik elvégzésében. Mindezekbe természetesen engem is bevontak, s velük mentem útjaikra, vagy itt a faluban álltam helyt, amikor szükség volt rám. Nem pihentünk azonban akkor sem, amikor éppen nem kellett különösebb feladatot végezni, hiszen a rendház mögött van egy kisebb gazdaság. Zöldségeskert, halastó, nyulak, tyúkrok tartoznak ide, és természetesen a templom kertjében is akadt feladat bőven. Az atyák szívesen végeznek fizikai munkát, és ebben a falusiaknak is örömet segítenek. Sokszor mentem velük együtt én is fát pakolni, vagy hasogatni, hiszen a téli tüzelő beszerzése életbevágóan fontos itt a hegyekben. Ezért a falusiak segítenek is egymásnak. De mentünk gyógynövény és áfonyaszedő túrákra is, vagy gombászni nagyobb esők után.

Bár nincs túl sok gyerek a faluban, azért szerencsére mégis akad egynéhány, és azok szorgalmasan járnak is ministrálni. Sokszor a fiatalok átmennek a közösségi házba és társasjátékoznak, de a felnőttek számára is van lehetőség az együttlétre. Vasárnap délutánonként Imre testvérrrel és még pár idősebb fiatallal alkalom nyílt pingpong bajnokságok rendezésére is. Igazán ügyesen játszottak, úgyhogy eredményeimről nem is igazán számolnék be most.

Belekóstolhattam az erdélyi nép lelkivilágába is. Bár azt mondják a székelyekről, hogy szófukar, maguknak való emberek. Én éppen az ellenkezőjét tapasztaltam. Nagyon barátságosak és közvetlenek voltak velem. Könnyedén beszélgettünk és viccelődtünk egymással, s amikor az atyákat meghívták magukhoz, külön kihangsúlyozták, hogy én se maradjak otthon. Meg kell jegyezmem, hogy nagyon finom ételeket ettem az ilyen vendégségek során. Nem volt ritka ugyanis, hogy ebédre, vagy vacsorára meghívtak minket valamelyik családhoz, vagy éppen, hogy hozzánk érkeztek vendégek. A falu embereinek nagyon jó kapcsolata van a pálosokkal. Napközben be-be ugranak hozzájuk, igazán jó volt ezt a családi hangulatot átérezni a mindennapokban.

Ezen a környéken megtapasztalhattam azt a népi vallásosságot, amely áthatja lelkületüket. Bár én magam jobban szeretem a nagy, ünnepélyes liturgiát, és az úgynevezett spirituális lelkiséget, a teológiát, mégis rácsodálkoztam az itteni népies lelkiségre. Egyszerűen, közvetlenül, „két lábon a földön járva”

vesznek részt az imádságokon, körmeneteken, szentmiséken. Él bennük valami valódi és természetes istenkapcsolat, amelyet könnyen lehet, hogy a fenséges hegyekből, és vad rengetegekből szívnak magukba. Ezt különösen az elsőszombati áhítatosságokon éreztem, amit Csíksomlyóban szoktak megszervezni.

Valódi tapasztalat volt ez az időszak a pálosokról, Erdélyről, az itt élő emberekről és önmagamról is. Már nem vagyok fent a magas hegyen, a sziklákon. Elhagytam a hatalmas fenyőket, nem hallom zúgásukat és a frissítő patak csobogását. Hazatérek. Vissza Budapestre, a betonrengetegbe, streetball és streetworkout pályák közé, metró, busz és villamos megállókhöz. Nem bánom, mert itt is sok a feladat és a munka. De a sok tapasztalatot és élményt magammal viszem, hogy használni tudjam, amire szert tettem. Olyan volt ez az időszak, mint egy hosszabb lelkigyakorlat, de valamilyen baráti, családi közösségben.

Azt tudom tanácsolni Neked, aki végigolvastad beszámolómat, hogy légy bátor, és élj a lehetőségekkel! Ha megismerhetsz számodra idegen vidékeket, ne habozz, hanem indulj útnak! Ha tudsz idegen nyelveken, menj távolra, akár a világ végére is! Megteheted! Ha nem tudsz, tanulj! Vagy gyere ide Erdélybe, ahol otthon vagy és magyarul is beszélhetsz. Akárhogy is, de ha van lehetőséged, törj ki a szűklátókörűség homályából, láss világot, tapasztalj, ismerj meg idegen kultúrákat, országokat, embereket, mert gazdagodsz általuk! Aztán térj vissza haza! Már nem ugyanaz az ember leszel. Kinyílt előtted a világ, többet láttál és valószínűleg élesebb meglátásaid is lesznek a mindennapokban. Te is a hegytetőről fogsz majd szemlélni bizonyos dolgokat. Gazdagabb leszel, de ami még fontosabb, a környezetedet is tudod gazdagítani! Légy bátor tehát, és indulj útnak!

